

РЕШЕНИЕ

№ 224

гр. Пловдив, 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арнаудова

Членове: Мария П. П.
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Галина Гр. Арнаудова Въззивно гражданско дело № 20225000500497 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от В. Б. Д. против решение № 904/24.06.2022 г., постановено по гр.д. № 2409/2021 г. по описа на Пловдивския окръжен съд, в частта, в която предявеният от него иск е отхвърлен за разликата над 3 000 лв. до пълния предявен размер от 30 000 лв. Жалбоподателят твърди, че решението в тази част е неправилно, тъй като окръжният съд не е съобразил в пълен обем понесените от него вреди и дължимото за тях обезщетение, поради което моли съда да го отмени и да постанови друго решение, с което да му присъди справедливо обезщетение, както и направените по делото разноси в пълен размер. Оспорва въззивната жалба на ПРБ.

Постъпила е въззивна жалба и от ПРБ чрез ОПП против същото решение в частта, в която тя е осъдена да заплати на В. Д. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 3 000 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.10.2016 г. до окончателното ѝ изплащане, и 250 лв. разноси, като жалбоподателят счита, че решението е неправилно в тези

части по изложените във въззивната жалба съображения, поради което моли съда да отмени първоинстанционното решение в обжалваните части или да намали размера на обезщетението за неимуществени вреди до справедлив такъв, съответстващ на принципите на чл. 52 от ЗЗД, доказаните неимуществени вреди и утвърдената практика в страната по този род дела при отчитане наличието на основание по чл. 5, ал. 2 от ЗОДОВ. Не е взел становище по въззивната жалба на В. Д..

Контролиращата страна ПРБ в качеството ѝ на страна по чл. 10, ал. 1 от ЗОДОВ счита, че жалбата на ищеца е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а тази на ответника е основателна и следва да бъде уважена.

Съдът, след като взе предвид събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Съдът намира, че жалбите са подадени в срок против подлежащ на обжалване съдебен акт от лица, имащи право на жалба, изпълнени са и останалите законови изисквания по отношение на тях и същите като ДОПУСТИМИ следва да бъдат разгледани по същество.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с предявления от В. Б. Д. против ПРБ иск по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ. Ищецът твърди, че на 19.01.1994 г. бил привлечен като обвиняем по сл.д. № ***-**1994 г. по описа на Окръжна следствена служба - Пловдив за извършване на множество кражби при предварителен сговор с други две лица, била му наложена мярка за неотклонение „Задържане под стража“ и мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане на страната“, бил приведен в следствения арест, през април 1994 г. преместен в Затвора - Пловдив, а впоследствие мярката му за неотклонение била изменена в „Подписка“. Наказателното производство било частично прекратено срещу него с постановление на прокурор при РПП от 28.12.2006 г. поради липса на доказателства за участието му, а цялото наказателно производство било прекратено с постановление на прокурор при РПП от 19.01.2009 г., за които той научил на 17.10.2016 г., когато получил препис от прокурорския акт по негово настояване. В исковата молба се твърди също, че в резултат на незаконното обвинение в престъпление Д. претърпял сериозно увреждане на правната му сфера, преживял тежък емоционален стрес, отслабнал значително – при освобождаването му от

затвора бил 48 кг., сринал се психически, докато бил в ареста, направил два опита за самоубийство, станал нервен и избухлив, затворил се в себе си, страдал от повишена тревожност, общо безпокойство, напрегнатост и потиснатост, безсъние, изпитвал страх от възможно осъждане, изпаднал в социална изолация, изпитвал силни притеснения за семейството си, на което осигурявал средствата за издръжка, след освобождаването му от ареста срещнал затруднения при намиране на работа, а наложената мярка „Забрана за напускане на страната“ провалила плановете му да замине да работи в И.. Предвид изложеното ищецът моли съда да осъди ответника да му заплати обезщетение в размер на 30 000 лв. за неимуществените вреди, претърпени в резултат на повдигнатото срещу него обвинение в извършване на престъпление, наказателното производство по което било прекратено, ведно със законната лихва върху сумата, считано от влизане в сила на постановлението за частично прекратяване на наказателното производство до окончателното ѝ изплащане. Претендира разноски.

Ответникът ПРБ оспорва иска по основание и размер и моли съда да го отхвърли. Счита, че не е установено настъпването на значителни вредни последици за ищеца, извън обичайните неудобства и притеснения, тъй като той бил осъждан два пъти, както и правил два предходни опита за самоубийство през лятото на 1986 г., заради което е лекуван стационарно и се води на учет в П. д. - П., поради което евентуалните му опити за самоубийство не са били във връзка с воденото срещу него наказателно производство. Счита, че претендираният размер на обезщетението е прекомерен и несъобразен с принципа на справедливостта и разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. Прави възражение за погасяване на задължението по давност, доколкото постановлението за прекратяване на наказателното производство срещу ищеца е от 28.12.2006 г., както и възражение, че ищецът има изключителна вина за настъпването на твърдените вредни последици, а в условията на евентуалност – за допринасяне за настъпване на вредоносния резултат.

С обжалваното решение е осъдена ПРБ да заплати на В. Б. Д. сумата 3 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на незаконно повдигнато обвинение по досъдебно производство - сл.д. № ***-**1994 г. по описа на Окръжна следствена служба при ОПП и пр.пр. № 305/2006 г. по описа на РПП, ведно със законната лихва върху

сумата, считано от 25.10.2016 г. до окончателното ѝ изплащане, както и 250 лв. разноски, като в останалата част до пълния предявен размер от 30 000 лв. искът е отхвърлен.

Решението е обжалвано от двете страни – от ищеца в отхвърлителната му част и от ответника в осъдителната част, поради което то е предмет на въззивното производство в своята цялост.

При служебната проверка на решението по реда на чл. 269 от ГПК не се установиха пороци, обуславящи неговата нищожност или недопустимост.

По отношение на правилността на обжалваното решение съдът съобрази ограниченията на въззивната дейност съгласно чл. 269 ГПК и ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС за извършване проверка само в обжалваните части /в случая изцяло/, на оспорените в жалбата фактически констатации и на изрично въведените в жалбата процесуални нарушения от първоинстанционния съд.

Не се спори между страните и от приложените сл.д. № ***-**1994 г. по описа на Окръжна следствена служба при ОПП и пр.пр. № 305/2006 г. по описа на РПП се установява твърдяната от ищеца фактическа обстановка, а именно:

С постановление от 16.01.1994 г. на следовател при Окръжна следствена служба – Пловдив е образувано предварително следствие по сл.д. № 304Н/1994 г. срещу неизвестен извършител за това, че на 15/16.01.1994 г. в гр. Пловдив чрез разрушаване на здрави прегради, направени за защита на имот, е отнел чужди движими вещи на стойност около 65 000 лв. от Й. Д. без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои, което е престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 от НК, а впоследствие към него с постановление за обединяване от 21.01.1994 г. са присъединени още няколко следствени дела със същия предмет.

С постановление от 19.01.1994 г. на следовател при ОСС – Пловдив В. Д. е привлечен като обвиняем по досъдебното производство за това, че през периода от септември 1993 г. до 17.01.1994 г. в гр. Пловдив при условията на продължавано престъпление в съучастие с В. Б. Б. и Н. Х. Л. след предварителен сговор помежду си, чрез повреждане на прегради, здраво направени за защита на имот и използване на техническо средство са отнели от владението на Й. Д. и други граждани лични движими вещи на обща

стойност около 50 000 лв. без тяхно съгласие с намерение противозаконно да ги присвоят, което е престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3, пр. 2, т. 4, пр. 4, т. 5 от НК във вр. с чл. 194, ал. 1 от НК във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, като на същия е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“ и той е разпитан като обвиняем.

С постановление от 05.04.1994 г. на следовател при ОСС – Пловдив е прецизирано обвинението на Д. и то е станало по квалифицирания състав по чл. 196а от НК.

По изготвения от прокурор при ОПП обвинителен акт е образувано н.о.х.д. № 78/1994 г. по описа на Пловдивския окръжен съд, което е прекратено с определение от съдебно заседание на 09.02.1995 г. и делото е върнато на ОПП от стадия на предварителното производство за отстраняване на допуснати процесуални нарушения.

С постановление от 13.10.2006 г. ищецът е привлечен като обвиняем за извършване на престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2 от НК във вр. с чл. 195, ал. 1, т. 3 и т. 5 от НК във вр. с чл. 194, ал. 1 от НК във вр. с чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ от НК във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, като му е взета мярка за неотклонение „Подписка“ и той е разпитан като обвиняем.

С постановление от 28.12.2006 г. на прокурор при РПП е прекратено частично наказателното производство срещу Д. за престъпление по чл. 196а от НК във вр. с чл. 196, ал. 1, т. 2 от НК във вр. с чл. 195, ал. 1, т. 3 и т. 5 от НК във вр. с чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ от НК във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК поради недоказаност на обвинението, като са отменени взетите по отношение на него мярка за неотклонение „Подписка“ и мярка „Забрана за напускане на страната“, като в останалата част наказателното производство е спряно.

С постановление от 19.01.2009 г. на прокурор при РПП е възобновено наказателното производство и то е прекратено поради изтичане на давността, изключваща възможността за осъществяване на наказателно преследване.

В настоящото производство не са събрани доказателства кога са влезли в сила последните две постановления. Единственото писмено доказателство в тази насока е разписка на л. 105 от делото на окръжния съд, от която е видно, че на 17.10.2016 г. на Д. е връчено копие от постановлението за прекратяване на наказателното производство, поради което съдът приема, че постановлението от 28.12.2006 г. е влязло в сила на

25.10.2016 г.

От справка за съдимост е установено, че В. Д. е осъждан три пъти – през 1988 г. за престъпление по чл. 197, т. 3 от НК и по чл. 381 от НК, през 1990 г. за престъпление по чл. 381 от НК и през 2004 г. за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3, т. 4, пр. 2 и т. 5 от НК.

Следователно от момента на привличане на ищеца като обвиняем в досъдебното производство /19.01.1994 г./ до постановяване на постановлението за прекратяването му /28.12.2006 г./ е изминал период от 12 години, 11 месеца и 9 дни, а до влизане на това постановление в сила /25.10.2016 г./ още 9 години 9 месеца и 28 дни.

За да бъде търсена отговорност по Закона за отговорността на Д. и общините за вреди /ЗОДОВ/, е необходимо освен наличието на общите предпоставки за носене на деликтна отговорност, да е налице и някоя от предвидените в него специални хипотези.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.

В настоящия случай е безспорно установено, че на В. Д. е било повдигнато обвинение за извършване на тежко умишлено престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК – първоначално по чл. 195, ал. 1, т. 3, пр. 2, т. 4, пр. 4, т. 5 от НК, а впоследствие по чл. 196а от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода от една до десет години /по първото обвинение/ и наказание лишаване от свобода от десет до двадесет години и конфискация на цялото или на част от имуществото на виновния /по второто обвинение/.

От обективния факт на повдигане на незаконно обвинение и извършените процесуално-следствени действия са били причинени вреди на обвиняемия, впоследствие за известно време подсъдим, действията в досъдебното производство са започнали от следовател, ищецът е бил

привлечен като обвиняем, била му е определена мярка за неотклонение „Задържане под стража“, впоследствие променена на „Подписка“, както и му е била наложена мярка „Забрана за напускане на страната“, по-късно досъдебното производство е прераствало в съдебно след внесения в Окръжен съд - Пловдив обвинителен акт, но съдебното производство е прекратено и делото – върнато на прокуратурата за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения, макар и касаещи друг подсъдим, а след връщане на досъдебна фаза е продължило неоправдано дълго, като от друга страна прокурорите в ОПП и РПП са образували досъдебното производство и не са осъществили първоначален и последващ ефективен цялостен надзор върху проведеното такова по събиране и преценка на доказателствата във връзка с твърдяното престъпление от ищеца, а при адекватни и своевременни действия наказателното производство би могло да приключи в значително по-кратки срокове, включително и чрез своевременното уведомяване на Д., останалите обвиняеми и пострадалите лица за прекратяването му, поради което съдът намира, че ответникът е пасивно легитимиран да отговаря по предявените против него искове.

По отношение на вида и размера на претърпените от ищеца неимуществени вреди в първоинстанционното производство са събрани гласни доказателства, като съдът кредитира в голяма степен показанията на свидетелите Д. Д. и В. П., които отразяват техните преки и непосредствени впечатления, при отчитане на близките им връзки с ищеца /негова съпруга и съответно леля на съпругата му/ при приложение разпоредбата на чл. 172 от ГПК, мотивирайки известна тяхна заинтересованост, но в същото време и възможност за най-пълни и точни впечатления от състоянието на Д. през процесния период.

От показанията на свидетелката Д.а се установява, че през януари 1994 г. ищецът бил арестуван, по-късно тя разбрала от полицаите, че е по обвинение в кражба, първоначално той бил в следствения арест, а след няколко месеца бил прехвърлен в затвора, при първото си свиждане тя видяла, че съпругът ѝ има синини по лицето, бил отслабнал, страдал за нея и шестмесечното си в онзи момент дете, в ареста глътнал безопасна игла и се наложило да го оперират, след това в затвора се самонаранил, за да излезе, вследствие на което претърпял множество операции, състоянието му било

много тежко и не му давали шансове за живот, но той оцелял, стигнал до 42 кг., цялото му тяло било нарязано, от което останали белези и до момента, а при една от операциите му извадили далака; след освобождаването му живели с роднините на свидетелката, за да може Д. да се възстанови здравословно и да им помагат финансово, после не можел да си намери работа и започнал да работи на строителни обекти. Воденото против него наказателно производство се отразило зле на психиката му – бил съсипан, изнервен, нищо не го радвало, дори детето, изпадал от едно настроение в друго, съседите питали какво става, тъй като били чели статия във вестник за обвинението, приятелите му се отдръпнали, майката на свидетелката заминала да живее в И., където се омъжила, и младото семейство искало да отиде при нея, но това не било възможно, тъй като паспортът на ищеца бил отнет от органите на полицията.

В същата насока са и показанията на свидетелката П., според която през 1994 г. В. Д. имал проблеми с прокуратурата, бил задържан в следствения арест, където свидетелката не можала да го види, а след шест месеца бил преместен в затвора, една вечер разбрала, че ищецът е опериран по спешност във Втора градска болница след като посегнал на живота си, там стоял 15 дни, но не допускали посетители при него и тя не можала да го види, три месеца след ареста Д. Д.а напуснала квартирата и отишла да живее при родителите си, след като го изписали от болницата ищецът, когото свидетелката не била виждала от седем месеца, бил неузнаваем – около 40 кг., целият в маркучи, като скелет, стенел от болка при пътуването в колата, поради което го закарали в друга болница за лечение и той престоял там три месеца, след като излязъл от болницата се възстановявал около година и не можел да работи, по-късно започнал работа на строителни обекти, а няколко години по-късно си взел международния паспорт.

Обстоятелствата, че на 24.05.1994 г. Д. е постъпил на лечение във В. о. б. - Х. о. – Пловдив след направен опит за самоубийство с нож в областта на сърцето, бил изписан на 08.06.1994 г. и впоследствие на 14.06.1994 г. бил приет в друго лечебно заведение, където престоял до 01.07.1994 г., се установяват от представените в първоинстанционното производство две епикризи.

Настоящият състав напълно споделя становището на

първоинстанционния съд, съобразено и с константната практика на Върховния касационен съд, че при незаконно повдигнато обвинение се презюмира настъпване на неимуществени вреди за обвиняемия, респ. подсъдим, от обичаен вид и в обичаен размер, както по отношение на тяхното настъпване, така и относно причинно-следствената връзка с наказателното производство, като на доказване подлежат всички претендирани неимуществени вреди извън обичайните.

На база на всички събрани по делото доказателства съдът приема за установено, че ищецът е претърпял неимуществени вреди от воденото против него наказателно производство по повдигнатото му обвинение в извършване на посоченото тежко умишлено престъпление, изразяващи се в увеличено равнище на тревожност, страх за бъдещето, несигурност поради възможността да бъде осъден и реално да лежи в затвора, психически и емоционален стрес, затваряне в себе си и нежелание да контактува с познати, изпадане в състояние, в което нищо не му доставяло радост, невъзможност да се грижи за семейството и малкото си дете, отдръпване на част от приятелите му, промяна на общественото мнение по отношение на него и в начина му на живот, ограничаване на правото му на свободно придвижване и упражняване на другите човешки права по време на задържането му под стража и впоследствие поради мярката, забраняваща му да напуска територията на Република България, затруднения в намирането на работа, дало отражение върху финансовото му състояние, като всичко това е повлияло негативно върху психиката на ищеца.

Съдът намира за недоказано, че наказателното производство е попречило на Д. да упражнява професията си на сервитьор, както и да замине да работи в И..

От една страна, към релевантния по спора период ищецът е бил двукратно осъждан и не е бил реабилитиран, което обстоятелство е можело да бъде установено от всеки потенциален работодател чрез изискване на свидетелство за съдимост и би послужило като по-сериозна пречка за сключване на трудов или граждански договор в сравнение с воденото против него досъдебно производство. Следва да се отбележи, че в този период против ищеца е било образувано още едно наказателно производство за извършено престъпление от общ характер на 04.02.1998 г., осъдителната

присъда по което е влязла в сила на 14.02.2005 г., което също е пречка за осъществяване на трудова заетост при определени професии.

От друга страна, по делото не са събрани никакви доказателства, че ищецът е имал сериозни намерения, съответно е предприел стъпки за реализирането им за намиране на работа в И., както и че е отговарял на условията за това, имайки предвид и визовите ограничения за работа в страните от Европейския съюз преди 2007 г., поради което съдът приема тези обстоятелства за недоказани.

Настоящият състав приема, че ответникът не следва да отговаря за влошеното здравословно състояние на ищеца, извършените хирургични интервенции и последиците от тях.

От показанията на двамата разпитани свидетели и от приетите епикризи се установява, че операциите, настъпилите усложнения и лечението са били наложени поради суицидни действия от Д., като по делото не са събрани никакви доказателства, че влошеното му психическо състояние, мотивиращо го да извърши опити за самоубийство, е по причина на преживения стрес от повдигнатото му обвинение, поради което съдът приема това обстоятелство за недоказано.

Неоснователно е възражението на ПРБ за прилагане на чл. 5 ЗОДОВ в двете й хипотези – за освобождаване на ответника от отговорност за вреди поради изключителна вина на пострадалия или за намаляване на размера на дължимото обезщетение, когато пострадалият е допринесъл за увреждането. Такъв извод не може да бъде мотивиран на базата на първоначално направеното от Д. самопризнание за осъществяване на едно от инкриминираните деяния, от което впоследствие се е отказал.

Въз основа на реално претърпените неимуществени вреди от ищеца, установени по вид, интензитет и продължителност, неговата възраст, настъпилата промяна в характера му и в отношенията му с близки, изживените негативни емоции, влошаването на психическото му състояние, създадената несигурност в бъдещето поради възможното осъждане, тежестта на повдигнатото обвинение за извършване на тежко умишлено престъпление, в т.ч. предвижданото за него наказание /лишаване от свобода от една до десет години по първоначалното обвинение, респ. лишаване от свобода от десет до двадесет години и конфискация на цялото или на част от имуществото на

виновния по прецизираното обвинение/, отчитайки продължителността на взетата мярка за неотклонение „Задържане под стража“ за период от 4 месеца и 22 дни /от 19.01.1994 г. до 10.06.1994 г./, впоследствие заменена на „Подписка“, както и наложената мярка „Забрана за напускане на страната“, ограничаваща възможността за свободно придвижване, изключително дългата продължителност на наказателното производство /12 години, 11 месеца и 9 дни, а до влизане в сила на постановлението за прекратяване още 9 години 9 месеца и 28 дни/, който срок е неразумен и нарушава правото на справедлив съдебен процес по смисъла на чл. 6, т. 1 от ЕКЗПЧОС, при отчитане на факта, че Д. е осъждан три пъти, единият от които в процесния период, наказателното производство е протекло преобладаващо в досъдебна фаза, а извършените процесуално-следствени действия не са много, при вземане предвид критериите, заложи в ППВС № 4/23.12.1968 г., в т.ч. временастъпването на вредите, и наложилото се в обществото понятие за справедливост при приложение разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, съдът счита, че следва да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца обезщетение за нанесените му неимуществени вреди от увреждането в размер на 15 000 лв., а над този размер до пълния предявен такъв от 30 000 лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Съдът намира, че посоченият размер на обезщетението е достатъчен за репарирание на понесените от ищеца и установени по делото неимуществени вреди, като при определянето му са отчетени и обществените представи за справедливост в аспекта на съществуващите обществено-икономическите условия на живот.

С оглед приетото в т. 4 от ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС посоченото обезщетение се дължи ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на постановлението за прекратяване на наказателното производство, т.е. от 25.10.2016 г.

Неоснователно е възражението на ответника за погасяване на задължението му по давност.

Както вече беше посочено, постановлението за прекратяване на наказателното производство по отношение на ищеца е влязло в сила на 25.10.2016 г., от който момент за него възниква правото да претендира да бъде обезщетен за нанесените му вреди, като към 20.09.2021 г., когато е

образувано делото, не е изтекъл срокът по чл. 110 от ЗЗД.

Доколкото първоинстанционният съд е определил различен размер на дължимото обезщетение за неимуществени вреди, решението му в частта, в която искът е отхвърлен за разликата над 3 000 лв. до 15 000 лв., следва да бъде отменено като неправилно с произнасяне на въззивния съд по същество, а в останалата част обжалваното решение следва да бъде потвърдено като законосъобразно.

При частичното уважаване на иска първоинстанционният съд правилно е присъдил в полза на ищеца разноски в общ размер на 250 лв., от които 10 лв. заплатена държавна такса в пълен размер и 240 лв. адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ищеца адвокат Д. - К. съразмерно на уважената част от иска, като в тази част решението също трябва да бъде потвърдено.

Доколкото обаче с въззивното решение е изменен размерът на дължимото обезщетение следва да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца допълнително 960 лв. разноски за първоинстанционното производство.

Поради уважаване на жалбата на Д. следва да бъде осъден ответникът да му заплати разноски за въззивното производство в размер на 5 лв., представляващи заплатена държавна такса.

Ето защо съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 904/24.06.2022 г., постановено по гр.д. № 2409/2021 г. по описа на Пловдивския окръжен съд, в частта, в която е отхвърлен предявеният от В. Б. Д. против ПРБ иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на незаконно повдигнато обвинение по досъдебно производство - сл.д. № ***-**1994 г. по описа на ОСС при ОПП и пр.пр. № 305/2006 г. по описа на РПП, за разликата над 3 000,00 лв. /три хиляди лева/ до 15 000,00 лв. /петнадесет хиляди лева/, ведно със законната лихва върху присъдената главница, считано от 25.10.2016 г. до окончателното изплащане на сумата, КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА ПРБ, гр. С., бул. В. № * да заплати на В. Б. Д. от гр. П.,

*****, ЕГН ***** допълнително сумата 12 000,00 лв. /дванадесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на незаконно повдигнато обвинение по досъдебно производство - сл.д. № ***-**1994 г. по описа на ОСС при ОПП и пр.пр. № 305/2006 г. по описа на РПП, впоследствие прекратено, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.10.2016 г. до окончателното ѝ изплащане, както и 965,00 лв. /деветстотин шестдесет и пет лева/ разноси в производството по делото.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 904/24.06.2022 г., постановено по гр.д. № 2409/2021 г. по описа на Пловдивския окръжен съд, в останалата му част.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____